

der kunde tjene til Støtte for den Opfattelse, som blev gjort gældende af ærede Medlemmer, og det var vist ogsaa dette, som noget bidrog til, at man gerne vilde have, at Forholdet skulde staa aldeles rent og klart, saa at man kunde sige: det er Forsvarsskatten, og dette er den administrative Formue- og Indkomstskat. Det er dette Ønske, som Regeringen har rettet sig efter, og det medførte saa nødvendigvis, at man maatte forlade Rateskalaen over det hele, thi at have en Rateskala løbende sammen med Gruppeskalaen var, af de Grunde, den ærede Ordfører saa rigtigt udviklede, teknisk umuligt. Det er altsaa dette Hensyn og ikke noget som helst Hensyn til Militærvæsenet, der har gjort, at vi ere gaaede over fra Rateskalaen til Gruppeskalaen. Det ærede Medlem beklagede sig over, at Formuefritagelsen op til 10,000 Kr. var nedsat til en Formuefritagelse op til 6,000 Kr. vel at mærke for saadanne Formueejere, der have en saa ringe Indkomst, at den ligger under den skattepligtige Grænse. Jeg beklager meget, at de 10,000 Kr. ere gaaede ned til 6,000. Det er mig sely, der har stillet Forslaget om de 10,000 Kr., og jeg har sat megen Pris derpaa. Men det hører til de Indrømmelser, man kan gøre og til en vis Grad maa være forberedt paa at gøre i en Forhandling, der ikke berører noget principielt, og der ligger deri — hvad jeg vil gøre det ærede Medlem og hans Meningsfæller opmærksom paa — endnu bestandig et betydeligt Fremskridt fra det bestaaende. Thi set i Forhold til dette, ligger Sagen saaledes, at tidligere var det kun Formuer indtil 3,000 Kr., der vare fri for Skat, naar vedkommende Skatteyder var under Skattegrænsen. Nu er det Formuer op til 6,000 Kr. Det er ikke saa meget som Formuer op til 10,000 Kr., det indrømmer jeg, men dog altid et Fremskridt, som er værd at tage med. Ligeledes klagede det ærede Medlem over, at det københavnske Børnefradrag ikke var større. Ja, Forholdet er jo dog dette, at det københavnske Børnefradrag er ikke blevet formindsket, og Børnefradraget for Provinsbyerne og Landet er blevet betydeligt større. Der ligger her netop fra det Synspunkt, det ærede Medlem gør gældende, og som ogsaa er mit, et Fremskridt fra det bestaaende.

Det ærede Medlem klagede videre over, at vi havde faaet en ny Krigsfond her i Landet, og det var Reservefonden, som han betegnede saaledes. Jeg har ikke før vidst, at det ærede Medlem og hans

Meningsfæller havde en saadan Forkærlighed for en Krigsfond, som han her aabenbarer, thi de ærede Medlemmer have jo alle som en stemt for dette, som det ærede Medlem kalder Krigsfonden. De have alle som en stemt for den Anmærkning paa Finansloven, der anviser Vej til, at Reservefonden efterhaanden skal bringes op til 25 Mill. Kr. De maa altsaa have billiget, at denne Krigsfond, som de kalde den, bliver væsentlig forøget, og de maa ogsaa have billiget, siden de have stemt for Anmærkningen, at man kan anvende Udbyttet ved Salg af Statsaktiver til denne Forøgelse. At der skulde ligge noget politisk set saa forskrækkeligt deri, at man ogsaa kan anvende Indtægtsoverskud ud over de normale Indtægtsforøgelser dertil, er jeg ikke i Stand til at se. Det ærede Medlem har vel ikke i Øjeblikkets Distraktion glemt, at han har stemt for denne „Krigsfond“. (*Staining*: Vi have aldrig stemt for Finansloven). Ja, nu siges det, at Socialdemokraterne aldrig have stemt for Finansloven, men selv om de Herrer af rent politiske Grunde undlade at stemme ved den endelige Afstemning over Finansloven, betyder det ikke, at de stille sig passivt overfor de enkelte Bestemmelser paa Finansloven; naar der er noget, der ikke passer dem, huske de særdeles godt at stille Ændringsforslag om at lade det gaa ud, og da de ærede Medlemmer, der repræsentere dem i Finansudvalget, intet som helst Ændringsforslag stillede om at lade Reservefondsanmærkningen gaa ud, ligger deri efter hele deres Praksis, at de have billiget den, hvad jeg ogsaa tror, de gjorde, og at mit Lovforslag skulde gøre Vejen ufremkommelig for de sociale Reformere, er dog en ganske mærkelig Opfattelse. Hvis ærede Medlemmer ville undersøge, hvorledes Statens Udgifter ere stegne netop i de Perioder, hvor vor sociale Lovgivning har udviklet sig stærkest, ville De se, at en social Lovgivnings Bevarelse og Udvikling kan meget godt plejes med en Indtægtsforøgelse af 2 pCt. fra det ene Aar til det andet. Og naar man synes, at denne Forøgelse af 2 pCt. er saa ringe — jeg tror ogsaa, det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) var noget inde paa, at den var saa overordentlig ubetydelig —, saa er dette ikke Tilfældet. Vi have haft en overordentlig stærk Indtægtsforøgelse i den forløbne Del af dette Aarhundrede, og dog overstiger denne Indtægtsforøgelse ikke 3 pCt. aarlig, endskønt vi i den største Del af disse Aar levede under den gamle Toldlov, hvis mange store Finansartikler, som